

Sygn. akt I KZ 6/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie obwinionej **M. N. B.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 23 lutego 2022 r.
zażalenia obrońcy obwinionej
na zarządzenie Przewodniczącego Naczelnego Sądu Lekarskiego
z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt NSL Rep. (...)
o odmowie przyjęcia skargi wniesionej przez obwinioną od orzeczenia Naczelnego
Sądu Lekarskiego z dnia 15 października 2020 r. (sygn. akt NSL Rep. (...)),
uchylającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w K. z dnia 27 listopada
2019 r. (sygn. akt OSL (...)) i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich – odmówiono przyjęcia do rozpoznania skargi wniesionej przez obwinioną M. N. B. od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 15 października 2020 r. (sygn. akt NSL Rep. (...)), uchylającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w K. z dnia 27 listopada 2019 r. (sygn. akt OSL (...)) i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania – wobec stwierdzenia, że ten środek zaskarżenia nie jest dopuszczalny w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności zawodowej lekarzy.

Zażalenie na to zarządzenie wniosła obrońca obwinionej, zaskarżając je w całości.

Skarżąca zarzuciła obrazę art. 426 k.p.k. w zw. z art. 539a § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez mylne uznanie, że od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego uchylającego zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, nie przysługuje środek zaskarżenia, podczas gdy utrwalona linia orzecnicza Sądu Najwyższego, jak również sama treść przepisu musi prowadzić do wniosku przeciwnego.

Podnosząc powyższe, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i nadanie sprawie biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie podlega rozpoznaniu i jest zasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii terminowości zażalenia wniesionego przez obrońcę obwinionej, której w ogóle nie doręczono odpisu zaskarżonego zarządzenia. W aktach sprawy brak jest dowodów potwierdzających wykonanie tej czynności. Również sama obrońca podnosi, że takie doręczenie nie nastąpiło. Stwierdzić zatem należy, że w niniejszej sprawie doszło do zaistnienia sytuacji procesowej, w której ustanowiona przez obwinioną obrońca nie otrzymała odpisu zarządzenia, od którego przysługiwał środek zaskarżenia. Zaniechanie dokonania tego doręczenia stanowiło rażące naruszenie art. 100 § 4 k.p.k., który nakazuje doręczanie postanowienia albo zarządzenia wydanego poza rozprawą, od którego przysługuje środek zaskarżenia, podmiotom uprawnionym do wniesienia tego środka zaskarżenia. Równocześnie przepis art. 140 k.p.k. stanowi, że orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia i odpisy, które ustawa nakazuje doręczać stronom, doręcza się również obrońcom, pełnomocnikom i ustawowym przedstawicielom – jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Na mocy art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, wymienione przepisy mają odpowiednie zastosowanie do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy. W tym stanie rzeczy, na skutek zaniechania doręczenia obrońcy odpisu zarządzenia z dnia 8 czerwca 2021 r., bieg ustawowego 7-dniowego terminu na wniesienie od niego zażalenia, faktycznie się nie rozpoczął. Uznać należy, że zażalenie wniesione

przed rozpoczęciem biegu terminu do jego wniesienia, w sytuacji gdy skarżone zarządzenie zostało uprzednio wydane, podlega rozpoznaniu. Zaniechanie doręczenia określonej decyzji procesowej osobie uprawnionej do jej zaskarżenia, nie może pozbawiać tej osoby prawa do wniesienia zażalenia, jeśli poweźmie ona w jakikolwiek inny sposób wiadomość o jej wydaniu (por. S. Zabłocki, M. Klubińska [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 425–467, red. R. A. Stefański, Warszawa 2021, art. 460). Ustanowiona w niniejszej sprawie obrońca o fakcie wydania rzeczonego zarządzenia dowiedziała się od samej obwinionej, której odpis tego zarządzenia został doręczony w dniu 28 czerwca 2021 r. (k.146) – i co wymaga odnotowania – z błędnym pouczeniem o terminie do wniesienia zażalenia. Pouczono bowiem obwinioną, iż na to zarządzenie *„służy skarżącej – na podstawie art. 429 § 2 k.p.k. w zw. z art. 466 § 2 k.p.k. w zw. z art. 460 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich – zażalenie do Naczelnego Sądu Lekarskiego w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszego zarządzania”*. Udzielone obwinionej pouczenie jest sprzeczne z treścią art. 460 k.p.k. oraz narusza zasadę informacji z art. 16 k.p.k., stosownie do której obwiniona nie może ponosić negatywnych skutków udzielenia jej pouczenia niekompletnego lub wprowadzającego w błąd. Kwestia ta jednak, wobec niedoręczenia odpisu zarządzenia obrońcy, w realiach niniejszej sprawy ma znaczenie drugorzędne.

Reasumując, Sąd Najwyższy uznał, że zażalenie obrońcy na zarządzenie Przewodniczącego Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt NSL Rep. [...], podlega rozpoznaniu.

Przechodząc do zagadnienia merytorycznego, stanowisko zaprezentowane w zaskarżonym zarządzeniu należy uznać za oczywiście błędne i sprzeczne z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego w tej materii. Odesłanie zawarte w art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, nakazujące *„odpowiednie”* stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy (także lekarzy dentyistów – art. 4 ust. 1 pkt 3 tejże ustawy), dotyczy również przepisów rozdziału 55a k.p.k., regulującego instytucję skargi. A zatem, mimo że instytucja skargi nie została uregulowana w przepisach ustawy o izbach lekarskich i nie jest wymieniona jako wyłączona w przepisach o odpowiedzialności zawodowej (rozdział 5 tejże ustawy),

to rozdział 55a Kodeksu postępowania karnego ma „*odpowiednie*” zastosowanie. Szczegółowa i wyczerpująca argumentacja na poparcie tego stanowiska przedstawiona została w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2018 r. (I KZ 2/18, LEX nr 2566504), a zatem – przy jej pełnej akceptacji – nie ma potrzeby ponownego powielania tych argumentów w niniejszych rozważaniach.

W konsekwencji powyższego, sama kwestia odmowy przyjęcia skargi winna znaleźć podstawę w przepisach dotyczących postępowania kasacyjnego, albowiem to do tych regulacji odsyła art. 539 f k.p.k., który nakazuje stosować odpowiednio w tej materii przepisy art. 530 § 2 i 3 k.p.k. Należy więc stwierdzić, że tryb przewidziany w art. 429 k.p.k., regulujący odmowę przyjęcia zwykłego środka odwoławczego, nie ma zastosowania w odniesieniu do nadzwyczajnego środka zaskarżenia z rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego.

Stwierdzona wadliwość zaskarżonego zarządzenia skutkować musi jego uchYLENIEM. W tej sytuacji, wniesioną skargę należy procedować w sposób określony w przepisach Kodeksu postępowania karnego, uwzględniając również kwestię zachowania terminu do jej wniesienia, na którą wskazuje zalegający w aktach wniosek obwinionej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt NSL Rep. (...).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.